

A PEU
DE CARRERCATALINA
Gayà

EL PERIÓDICO

►► Interior de la botiga Fusta'm, al carrer de Joaquim Costa, ahir.

Buscant Don Draper a BCN

La noia se'n va anar del bar. Va dir que tenia una cita amb Don Draper i així va començar aquesta crònica. Era dilluns, dilluns passat. La matinal anterior s'havia estrenat el primer capítol de la sisena temporada de *Mad men* a la televisió nord-americana. Dimarts, dia de vent fred i de turistes amb tirants i barcelonins amb bufanda, vaig sortir a la recerca de l'estètica *Mad Men* als carrers de Barcelona. Als aparadors del passeig de Gràcia hi convivia dos *revivals*: el dels 70 i el dels 80.

Entrava en una botiga *vintage* de les moltes que s'han obert a la ciutat des que va començar la crisi i hi trobava pura roba dels 60 a l'estil secretària de les oficines de Madison Avenue. La dependenta em deia que no sabia res d'aquesta sèrie. Mal principi. ¿Deu ser una il·lusió que *Mad men* ha marcat una estètica que ja fa anys que corre per Barcelona, per Londres i fins i tot per Roma? Segon intent: una botiga de mobles, objectes i llums dels anys 50, 60 i 70. **Lídia Matos**, restauradora i copropietària de Fusta'm, va obrir la botiga fa tres anys.

¿Influència de *Mad men*? Deia que no, que era veritat que alguns clients entraven i exclamaven: «Això és molt *Mad men*». Ella mateixa es preguntava quan va començar el gust per aquella època. No tenia cap

resposta. Ella segueix la sèrie des de l'any 2007 i fins i tot recordava un diàleg entre dos personatges (Betty i Megan, per a aquells que segueixen la sèrie) que tenia lloc en un pis (el de Don i Megan) que podria estar moblat amb els sofàs, les butaques o els llums que es poden trobar a la seva botiga.

La **Lídia** deia que aquell pis novaiorquès d'un sol ambient, amb terrassa i escales, és un dels espais més ben construïts de la sèrie. Li pre-

La noia va dir que tenia una cita amb Don Draper, el personatge de 'Mad men', i se'n va anar

guntava què tenim en aquest país d'aquella època i deia que el llum Fase, que al Regne Unit es cotitza a 760 euros i que aquí il·lumina les portes de Pedralbes.

La **Lídia** explicava que busquen els mobles a Berlín, a Londres o a França. «Aquí són molt cars i no estan en gaire bon estat». Sortint de la botiga, anava per Enric Granados, el carrer més *chic* de la ciutat: arbres de flors violetes, una bicicleta *vintage* amarrada a un arbre. Unes noies, assegudes en una terrassa, lluien una cua recollida en forma de monyo. I

deu ser sort, o posar-hi l'ull, dos nois amb corbata dels anys 60, perfecte tallat de cabells i americana i pantalons planxats departien a prop d'un videoclub.

En una botiga *vintage* del carrer de Valldonzella hi trobava aquelles joguines amb què van jugar els nens dels anys 60: el dòmino de colors, els robots, el cotxe de policia de metall. Per una faldilla curta, estil finals dels 60, trobava una verdadera enciclopèdia Draper. «Digue'm Loli Draper», deia **María del Mar González**, creadora de Lolitasbcn. Era ella qui explicava que en qüestió de patrons i tècnica *Mad men* ha marcat un abans i un després: «Hem tornat a la figura». «Quan veus la sèrie, t'adones del que hem avançat en drets de les dones», reflexionava. Loli Draper recordava un estampat floral que va lluir un dels personatges (Betty) i deia que s'havia emocionat. Després, es posava seriosa: «No trobem teles estampades, ja no hi ha estocs, tots els petits dissenyadors tenim el mateix problema. Suposo que canviarà».

Trobava una dona al carrer que taral·lejava «*fumando espero, al hombre que yo quiero*». Des del migdia, **Sara Montiel** era la banda sonora de la ciutat.

En una terrassa del carrer dels Àngels un grup de joves franceses -fa dues setmanes que el francès ha substituït l'anglès com a idioma dels turistes- portaven pantalons pota d'elefant i petos. Deu ser conscient o inconscient o deu ser o no una cosa de *Mad men*, però els 70 ja són aquí. La cinquena temporada s'acabava a finals dels 60. ≡

cgaya@elperiodico.com